

Životopis

Narodila jsem se prvním roce po II. sv.válce – tedy r.1946. Rodiče už měli dva syny ve věku 16 a 18 let. Klatovy – moje rodné město bylo v té době malé provinční město, jak říkával otec jen náměstí a čtyři ulice. Žila jsem s rodiči na předměstí, které více připomínalo vesnici. Většina obyvatel pěstovala drobná domácí zvířata jako slepice, králíky, někdy i malé prasátko. My děti jsme se o ně také musely starat. Já jsem měla na starosti hlavně králíčky.

V Klatovech jsem dochočila 9.třídu a šla studovat na Střední ekonomickou školu, kterou jsem dokončila maturitou. Při slavné klatovské pouti jsem se seznámila se svým budoucím manželem, který pouť jel z Plzně navštívit. Později jsem se za něj provdala a po sňatku jsem odešla za ním do Plzně.

Oba moji bratři se oženili a žili v Praze. Mladší bratr pokračoval v rodinné tradici rodiny Kludských a stal se krotitelem dravé zvěře /lvy, tygři/ u Československých cirkusů. Po roce 1968 oba bratři odešli do tehdejšího Západního Německa.

Po sňatku jsme nejprve bydleli u manželovo rodičů a později jsme si koupili družstevní byt v Doubravce. Manžel nejprve pracoval jako konstruktér v plzeňské Škodovce, později byl vedoucím zauhlování v elektroprovozu ve Škodovce. Já jsem po narození syna jsem byla asi rok na mateřské dovolené a pak nastoupila do plzeňských plynáren, kde jsem pracovala až do roku 1991. Nejprve jsem pracovala v ekonomickém odboru, ale když se uvolnilo místo v odd. propagace začala jsem pracovat tam. Chybělo mi ale vzdělání v tomto oboru a tak jsem vystudovala Střední grafickou školu v Praze formou dálkového studia. Abych měla větší znalosti v oboru plynárenství bylo mi nabídnuto navštěvovat Plynárenský institut při Vysoké škole chemické. Od r. 1992 jsem pracovala na Magistrátu m.Plzně v odboru kontroly.

Žili jsme s manželem a synem jako každá běžná rodina. Protože jsme bydleli v paneláku a chyběla nám příroda postavili jsme si chatu v Úterý. Až do roku 1989 jsem neměla cestovní pas, protože jsem neměla důvěru komunistického režimu. Důvodem byla angažovanost mých bratrů v různých emigrantských spolcích v Německu. Cestovali jsme tedy do Východní Německa na Rujanu nebo do Bulharska. K tomu stačila růžová kartička umožňující vstup do zemí východního bloku.

V roce 1989 dokončil syn studium na fakultě strojní v Plzni a po promoci odjel na pár dnů do tehdejšího Západního Německa navštívit mé dva bratry, kteří

tam odešli v roce 1968 na protest proti invazi sovětských vojsk do naší země. Bohužel z Německa se už nevrátil. Podepsal totiž ještě před odjezdem petici za demokracii „Několik vět“. Syn se v roce 1990 z emigrace vrátil a nejprve pracoval v Akademii věd, později si založil vlastní firmu, kterou má dodnes a která se věnuje strojírenské činnosti v oblasti elektrických lokomotiv.

Velmi jsem uvítala sametovou revoluci v listopadu 1989. Ihned jsem se zapojila do Občanského hnutí a později po jeho zániku jsem vstoupila do nové politické strany – Občanské demokratické strany. V městské obvodu jsem byla později zvolena zastupitelkou a pracovala nejprve s kontrolní odborem, později jsem byla předsedkyní finančního výboru. V jednom volebním období jsem byla zvolena starostkou městského obvodu Plzeň-4. Se svou kamarádkou jsme založily neziskovou organizaci TOTEM se zaměřením na pomoc seniorům. Nejprve působila jen v Doubravce a později se stala celoměstskou neziskovkou, která pomáhá seniorům celé Plzně.

Protože jsem do roku 1989 nemohla navštěvovat země o kterých jsem jen snila ihned po roce 1990 jsme si to s manželem vynahradili. Navštívili jsme do jeho smrti mnoho zemí např. Brazílii, Maroko, Tunis, Egypt, Kanárské ostrovy, Kavperdské ostrovy, Izrael, Malorku a další exotické země.

V současné době pracuji ve firmě svého syna a v dobou covidovou bohužel cestování skončilo.